Orfelia Gómez
Les llengües que mai hauria pensat aprendre
Inicial-bàsic-elemental

Les llengües que mai hauria pensat aprendre

Des que era petita m’han agradat molt els idiomes. Encara recordo que el meu primer contacte amb una llengua estrangera va ser quan tenia vuit anys i em vaig trobar amb uns americans al carrer. Malgrat que no vaig entendre res del que deien, em vaig quedar enamorada de l’anglès. Per aquest motiu, la meva mare va buscar una professora que em donés classes d’anglès. Aquesta professora ensenyava molt bé, però no hi havia manera de practicar això que estava aprenent. Per això quan tenia quinze anys vaig ser la nena més feliç del món, quan per primera vegada vaig començar a estudiar a la millor escola d’anglès del meu país, Perú. En aquell temps vaig pensar que també aprendria francès i italià. Els meus pares compartien els meus somnis.

Encara estava somiant quan de sobte, la meva vida va fer un gir inesperat. Sempre m’havia imaginat vivint als Estats Units o a Anglaterra, per perfeccionar el meu anglès, però un dia sense pensar-ho i de cop i volta em vaig trobar en mig de Tokio. No sabia dir cap paraula en japonès i mai en la vida m´hauria imaginat que aniria a viure al Japó. Al principi, vaig pensar que podria comunicar-me amb els japonesos en anglès, però no va ser així perquè ells tenen un estil peculiar de parlar-lo. De manera que no tenia cap altre opció que aprendre japonès. En aquella època, jo era una persona molt tímida (i encara avui ho sóc). Això és un gran impediment a l’hora d’aprendre una llengua, però no et costa tant, si ets l’única persona estrangera del poble. Escoltava japonès a totes hores i per tot arreu: mentre treballava, quan estava veient la televisió, quan escoltava la radio... Per tant, vaig començar a estudiar-lo amb un llibre que havia trobat a la casa on vivia. Fins arribar al punt que vaig començar a pensar en japonès. No hi havia ningú amb qui pogués parlar en castellà, i pràcticament em vaig oblidar de parlar la meva pròpia llengua.

Després de sis anys vivint a Japó vaig tornar al meu país i em vaig casar. Al cap de dos anys, el meu marit i jo vam anar a viure a Barcelona, Espanya, on vivia la meva mare. I una altre vegada, em trobava en un país en què mai havia pensat anar. Quan vaig arribar, de seguida em vaig adonar que és parlava una llengua que mai havia escoltat: el català. Perdoneu, però encara no us he dit el meu nom .Em dic Orfelia i sóc mare de set fills i aquest any, he decidit posar-me a estudiar seriosament català, despès de setze anys vivint a Barcelona. No ho havia fet abans per culpa d’una combinació de la meva timidesa més una mica de supèrbia, perquè em pensava que tothom riuria de la meva pronunciació. No obstant això, sempre m’ha agradat llegir en català, per exemple: explicar contes als meus fills, per cert, ells estan molt contens que estigui estudiant. També he tornat a estudiar anglès a l’Escola Oficial d’Idiomes per treure-li la pols als meus coneixements. A més a més, estic perfeccionant el castellà per poder accedir a la universitat el proper any. En un futur esdevindré filòloga anglesa, si Déu vol.

Consorci per a la Normalització Lingüística
CNL de Barcelona, 2017

Per acabar, encara que no he après francès ni italià, ja he après català i japonès. Perdoneu , un altre cop, però m’està cridant la Paula, la meva cinquena filla de tres anys.

- Mama, em contes la Caputxeta vermella ?

- Es clar que si, filleta meva!

- Hi havia una vegada...

Així doncs, vet aquí un gos i vet aquí un gat que aquesta autobiografia lingüística s’ha acabat.

Consorci per a la Normalització Lingüística
CNL de Barcelona, 2017